ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **O. S.,** proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2017, č. j. CPR-20823-7/ČJ-2016-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2017, č. j. 4 A 45/2017 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 7. 2016, č. j. KRPA-270769-14/ČJ-2016-000022, kterým bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění, a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z vyjádření stěžovatelky byly zjištěny všechny rozhodující skutečnosti a nebylo nutné provádět další úkony. Významná část otázek, které jí byly kladeny, směřovala ke zjištění jejího soukromého a rodinného

života v České republice, ale i v její vlasti. Správní orgán I. stupně byl tak dostatečně pečlivý a zjistil vše potřebné pro vydání zákonného rozhodnutí.

[3] Soud konstatoval, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 7. 2016, č. j. KRPA-270769/ČJ-2016-000022 (dále jen „závazné stanovisko I. stupně“) i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2017, č. j. MV-3331-2/OAM-2017 (dále jen „závazné stanovisko II. stupně“) nevycházely ze zastaralých informací. Jejich podkladem byly aktuální zprávy různých institucí vydaných mimo jiné v roce 2016. Některé podklady sice byly staršího data, nicméně díky tomu mohl patřičně vyniknout charakter a rychlost změn na Ukrajině.

[4] Dcera stěžovatelky neměla být přibrána jako účastnice řízení, protože nesplňuje podmínku účastenství dle § 27 odst. 1 písm. b) ani dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“ nebo „správní řád“). V souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009 - 63.

[5] Provedení výslechu dcery nepovažoval za nutné. Správní orgán I. stupně uvěřil tvrzením stěžovatelky a nepotřeboval již vyslýchat její dceru. Stěžovatelka sama navíc výslech nepožadovala. Žalovaná se s námitkou neprovedení výslechu vypořádala dostatečně. Správní orgán I. stupně vzal v potaz vztah k dceři, nicméně ani při jeho existenci nebylo možné považovat vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaná však shledala drobné pochybení a doplnila dokazování o kopii rozhodnutí žalované a kopii rozsudku městského soudu, které se týkají povinnosti dcery opustit území České republiky. Tím napravila pochybení správního orgánu I. stupně. Správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení spolu tvoří jeden celek a některé nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohou být napraveny v dovolacím řízení. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47.

[6] Stěžovatelce uložením správního vyhoštění nehrozí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá významnější zázemí. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla navíc stanovena pouze v délce jednoho roku. Shrnul, že zde nemá žádné významné vazby, kromě její dcery, které však byla uložena povinnost opustit území České republiky. Na Ukrajině má byt a rodiče. Správní orgán I. stupně zkoumal možný zásah do soukromého a rodinného života komplexně. Neopomněl žádné relevantní okolnosti a situaci dostatečně individualizoval. Danou otázkou se důkladně zabývala i žalovaná.

[7] Žalovaná neporušila základní zásady činnosti správních orgánů ani ústavní principy. Dostatečně zjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zjišťovala všechny skutečnosti včetně těch, které svědčí ve prospěch stěžovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Má za to, že ve správním řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto postupem byl porušen § 3 spr. ř. a také § 50 odst. 3 spr. ř., jelikož jde o řízení z úřední povinnosti a bylo povinností správních orgánů zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí v její prospěch. Porušeny byly i další zásady správního řízení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 spr. ř. Správní orgány totiž nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a neřešily její oprávněné zájmy. Správní orgán I. stupně nevzal v potaz její dceru a neprovedl s ní výslech, který bylo nutné provést za účelem prověření vazeb stěžovatelky na území České republiky.

[10] Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že její dcera neměla být přibrána jako účastnice řízení. Bylo nutné postupovat tak, jak se postupuje v obdobných případech, a to tak, že rodinní příslušníci účastníka řízení, kteří se nacházejí na území České republiky, jsou ustanovováni jako účastníci řízení a následně vyslýcháni k prokázání rodinných vazeb na území České republiky. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky zasáhne do práv a povinností její nezletilé dcery, neboť ta má v případě pobytového oprávnění její matky nárok na udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Navíc do protokolu uvedla, že spolu sdílí společnou domácnost.

[11] Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se správní orgán I. stupně opomenul zabývat otázkou vazeb na dceru. Z tohoto pochybení však nevyvodila žádné závěry a městský soud s jejím postupem souhlasil, když konstatoval, bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění, že některé nedostatky správního orgánu lze napravovat v odvolacím řízení. Pochybení správního orgánu I. stupně však zakládá nezákonnost jeho rozhodnutí.

[12] Namítá nemožnost užití obou závazných stanovisek, jelikož ani jedno z nich nebylo pořízeno po výslechu její dcery, a proto nemohou adekvátně hodnotit situaci stěžovatelky. Tento postup správních orgánů převzal i městský soud, bez toho aniž by reflektoval jak námitku neaktuálnosti závazných stanovisek, tak absenci posouzení vazeb na dceru.

[13] Správní orgány i městský soud nesprávně posoudily přiměřenost rozhodnutí, kterým bylo uloženo správní vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do rodinného a soukromého života stěžovatelky. To je v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgány zákonné podmínky pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění nevztáhly na její situaci a dostatečně nezohlednily specifika daného případu.

[14] V závěru kasační stížnosti navrhla, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Alternativně, aby byla zrušena také rozhodnutí správních orgánů a věc jim byla vrácena k novému projednání.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že se žalovaná ani městský soud dostatečně nezabývali otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného života a také v tom, že městský soud bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění konstatoval, že některé nedostatky správního orgánu I. stupně lze napravit v odvolacím řízení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. V odůvodnění rozsudku jsou úvahy městského soudu o přiměřenosti zásahu do rodinného života zcela jednoznačné a je z nich zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Své úvahy detailně rozebral na straně šesté napadeného rozsudku. Uvedl, že stěžovatelka v České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá významnější zázemí. Nemá zde žádný nemovitý majetek, stálou práci ani jiné významné vazby. Jedinou významnou vazbu by mohla představovat její dcera, které však byla uložena povinnost opustit území České republiky a tato povinnost byla potvrzena i Nejvyšším správním soudem, který rozhodoval o kasační stížnosti v této věci. Navíc na Ukrajině má stěžovatelka byt i rodiče. Odkázal také na její záporné vyjádření v řízení před správním orgánem I. stupně k otázce, zda se na území České republiky nebo Evropské unie nachází osoba, kvůli níž by bylo ukončení jejího pobytu nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.

[19] Městský soud k otázce nedostatků rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl na straně šesté svého rozsudku, že žalovaná drobné pochybení napravila tím, že doplnila dokazování o kopie rozhodnutí potvrzující povinnost dcery opustit území České republiky. Správní řízení v prvním stupni spolu s odvolacím řízením tvoří jeden celek a některé nedostatky z rozhodnutí orgánu I. stupně lze napravit odvolacím rozhodnutím. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která tento závěr potvrzuje. Soud shledává vypořádání městského soudu za zcela dostatečné, neboť je opřeno o dostatek relevantních důvodů, ze kterých je zřejmé, proč v postupu správních orgánů není shledáno pochybení.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné shrnout podstatu případu. Stěžovatelka brojí proti jí uloženému správnímu vyhoštění, přičemž překážku spatřuje v tom, že jí bude nepřiměřeně zasaženo do rodinného života, neboť na území České republiky s ní pobývá její dcera, obě se státní příslušností k Ukrajině. Žádný jiný důvod, proč se nemůže podrobit rozhodnutí o správním vyhoštění, neuvádí. Dcera, stejně jako její matka, nedisponovala žádným pobytovým oprávnění a byla jí uložena povinnost opustit území České republiky. Tuto povinnost potvrdila žalovaná i městský soud. Ve věci rozhodoval i Nejvyšší správní soud, který kasační stížnosti dcery nevyhověl. Dle tvrzení žalované dcera na území České republiky již v době jejího rozhodování nepobývala. Sama stěžovatelka tuto skutečnost nijak nezpochybňuje. Z tohoto předpokladu lze proto vycházet. Za dané situace je zřejmé, že stěžovatelce nemohlo být zasaženo do jejího rodinného života, jelikož jediný člen rodiny, který se nacházel na území České republiky, zde již nepobýval. Stěžovatelka i její dcera jsou státními příslušníky Ukrajiny a na jejím území má i své rodiče a byt, do kterého se může vrátit. Rodinný život tak může o to snadněji realizovat na území Ukrajiny.

[21] Dle § 3 spr. ř. má být zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souvislosti s tím je nutné odkázat též na § 50 odst. 3 spr. ř., který s § 3 úzce souvisí. Z § 50 odst. 3 spr. ř. vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69).

[22] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházely převážně z vyjádření samotné stěžovatelky, které byla ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité. Mohla v tomto smyslu předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným v řízení o správním vyhoštění i následně v odvolacím řízení. V odvolacím řízení také bylo dokazování doplněno o kopii rozhodnutí žalované a kopii rozsudku městského soudu, které se týkaly její dcery a bylo doplněno závazné stanovisko II. stupně. Možnosti vyjádření stěžovatelka v řízení o odvolání využila. Ve svém vyjádření však žádné nové skutečnosti neuvedla. Je pravdou, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí opomenul zabývat blíže vztahem stěžovatelky a její dcery, nicméně tuto vadu napravila žalovaná, když se touto otázkou zabývala komplexně na straně čtvrté a páté svého rozhodnutí a k jejímu zjištění doplnila dokazování. V žalobě ani kasační stížnosti nebyly uvedeny žádné další skutečnosti, které měly být opomenuty. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány důkladně zjistily skutkový stav a to i s ohledem na rodinné vazby na území České republiky a přihlížely ke konkrétním okolnostem případu. To, že zjištěné skutečnosti vyhodnotily v neprospěch stěžovatelky, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 - 37, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 15/2015 - 41, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 151/2015 - 34).

[23] Námitka porušení § 2 odst. 3 a 4 spr. ř. byla v kasační stížnosti vznesena pouze obecně odkazem na znění těchto paragrafů. U žádné z těchto základních zásad správního řízení stěžovatelka nespecifikovala, jakým konkrétním jednáním správních orgánů mělo dojít k jejich porušení. Kasační námitka byla tedy vymezena natolik nekonkrétně, že se jí Nejvyšší správní soud, který není oprávněn za stěžovatelku cokoliv dovozovat, nemohl pro neurčitost zabývat. Nadto je potřeba také podotknout, že porušení § 2 odst. 3 spr. ř. bylo namítáno až v kasační stížnosti, což dle § 104 odst. 4 s. ř. s. zapříčiňuje nepřípustnost takové námitky.

[24] Pokud jde o účastenství dcery v řízení, pak zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Kdo je účastníkem řízení stanoví obecně § 27 spr. ř. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) spr. ř. je cizinec, o jehož vyhoštění se vede toto řízení, není však vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby dle § 27 odst. 2 spr. ř.

[25] Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 spr. ř. však je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k dceři stěžovatelky. Ta jediná mohla být tím, že jí nesvědčilo postavení účastníka řízení, dotčena na svých procesních právech. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o správním vyhoštění její matky. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Stěžovatelka se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).

[26] Lze shrnout, že napadeným rozhodnutím a v té souvislosti i napadeným rozsudkem, ve vztahu k účastenství dcery, mohlo být zasaženo pouze do její právní sféry, nikoliv do sféry stěžovatelky, která tuto skutečnost namítá. Za této situace tak není na místě se uvedenou námitkou věcně zabývat, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatelky žádným způsobem dojít nemohlo.

[27] K namítanému neprovedení výslechu dcery lze konstatovat, že tímto výslechem chtěla stěžovatelka ozřejmit své vazby na území České republiky. V této otázce je nyní bezpředmětné se zabývat tím, zda dcera měla být vyslechnuta jako účastník řízení či jako svědek. Podstatné je, že skutečnosti, které měly být výslechem zjištěny, již stěžovatelka sama tvrdila a správní orgány jí v tomto ohledu věřily a neměly o jejích tvrzeních žádné pochybnosti. Výslech dcery by pak byl nadbytečný. Námitka neprovedení výslechu je proto nedůvodná.

[28] Soud nesouhlasí s názorem, že pochybení správního orgánu I. stupně mělo za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Řízení, z něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalované vzešla, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada

vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, nebo rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, či rozsudek sp. zn. 6 Ads 134/2012, na který odkázal městský soud ve svém rozsudku). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem rozhodnutí správního orgánu, nicméně se zcela neztotožňuje s důvody, případně část odůvodnění postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého rozhodnutí.

[29] Pokud jde o tvrzenou neaktuálnost závazných stanovisek, Nejvyšší správní soud konstatuje, že vycházejí z dostatečně aktuálních a objektivních podkladů. Městský soud v tomto ohledu posoudil, že závazné stanovisko I. stupně vycházelo z aktuálních podkladů, kdy odkázal na několik zpráv mezinárodních i vnitrostátních institucí vydaných v roce 2016. Závazné stanovisko II. stupně pak předchozí závazné stanovisko I. stupně potvrdilo, přičemž vycházelo i z dalších aktuálnějších podkladů. Připustil, že některé použité podklady pro závazné stanovisko I. stupně byly starší, nicméně nespatřoval v tom negativum. Naopak díky starším podkladům bylo možné nastínit charakter a rychlost změn na Ukrajině. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Navíc závazné stanovisko II. stupně vycházelo také ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016, z Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 11. 2016, z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva 9. 12. 2016 a ze zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z ledna 2016. Z datace těchto zpráv je patrné, že závazné stanovisko II. stupně vychází z aktuálních podkladů.

[30] K námitce nemožnosti užití závazných stanovisek, neboť nebyly pořízeny po výslechu dcery, v důsledku čehož nemohly adekvátně hodnotit situaci stěžovatelky, soud uvádí, že tato námitka byla poprvé namítána až v kasační stížnosti. Námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[31] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[32] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[33] Stěžovatelka zásah do rodinného života spařuje v odloučení od své dcery (viz bod [20)]. Správní orgány i městský soud se ve svých rozhodnutích zabývaly otázkou potenciálního narušení rodinných vazeb. Žádné významnější rodinné vazby na Českou

republiku však neshledaly, neboť jediný rodinný příslušník, kterým svůj zásah odůvodňovala, již nepobýval na území České republiky. Vyhoštěním stěžovatelky tak nemohlo dojít k zásahu do rodinného života.

IV. Závěr

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu